

майоръ Попова, се яви на помощ на първата линия въ най-критическия моментъ, а именно, когато първата линия, отблъсната отъ противника, отстъпваше. Дружината, наедно съ стрѣлцитѣ, безъ да пустне изстрѣлъ, се хвърля върху противника съ викъ „ура“ и го накарва да напустне укрѣпената си позиция — крайната на шейновската гора.

Тукъ опълченцитѣ лѣгнаха за почивка. Турцитѣ отстъпиха бѣгомъ на около 200 крачки и заеха втория редъ ложементи. Слѣдъ кратка почивка въ първитѣ ложементи, стрѣлцитѣ и опълченцитѣ съ щикветѣ си отблъснаха противника и отъ вторитѣ ложементи. При това опълченцитѣ въ първата линия до толкова се стрѣмили напредъ, щото е трѣбовало да ги въздържатъ.

— Стойте, кждѣ се увирате като „угорѣли“; не виждате ли, че резерва остана далеко назадъ? викали стрѣлцитѣ.

Сега прѣдстоеше да се прѣвземе неприятелския редутъ отъ кждѣто противника ни поражаваше съ шрапнели.

— Напредъ, юнаци, на батареята! Извиква храбрия командиръ на 4-а рота, поручикъ Николаевъ, и пръвъ скоква въ окопа, но слѣдъ нѣколко крачки той пада тежко раненъ въ крака.

Като се прѣвзе неприятелския редутъ, 5-а дружина, по заповѣдъ на дружинния командиръ, майоръ Попова, настъпи напредъ, при това 1-а и 2-а рота бѣха испратени въ дѣсно, 3-я рота настъпи право напредъ — въ гората, а 4-а рота се отдалечи въ лѣво, като прѣслѣдваше турцитѣ изъ двороветѣ и къщята на с. Шейново. Сжщеврѣменно въ центра противника срѣщна настѣпавшитѣ съ страшни пушечни залпове и шрапнели, които опустошаваха нашитѣ редове. Отряда залегна за почивка прѣдъ рѣшителния ударъ. Но подъ цѣлъ дѣждъ куршуми и гранати не се стоеше. Редоветѣ рѣдѣяха и за туй началството скоро поведе войскитѣ въ атака.

Въ това врѣме 1-я батальонъ отъ углицкия полкъ, посрѣщнатъ съ силенъ убийственъ огнь, се спрѣ и лѣгна. По командата: „встать“ и „напредъ“, батальона не се помръдва отъ мѣстото си. Знаменосеца нѣколко пжти искача напредъ; батальонния командиръ зема знамето и се мжи да поведе батальона, като извиква „подиря ми юнаци“, но батальона пакъ не го послѣдва: като че ли войницитѣ бѣха приковани на мѣстото или вкаменени. Всичкитѣ старания на офицеритѣ да приведатъ въ съзнание вцѣпененитѣ войници, оставатъ напразно,